

Vámos György: Korlátok nélkül

2011 március 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Március 15-én végre méltóképpen ünnepelt és emlékezett az ország. Nem voltak már kordonok az ünnepl? tömeg és a kormánytagok között, senki sem tartott terrorveszélyt?!. Akik kora reggel már nézték a közszolgálati televíziót, azok azonban egy furcsa interjút láthattak.

A liberális oldal egyik megmondóemberét, Ger? András történészt kérdezte a m?sorvezet?. Számomra nagyon meglep? volt, hogy miért éppen ?t szemelték ki, aki a Habsburg Intézet vezet?je, és, mint tudjuk, 1848-ban nem a szumátraiak ellen kelt föl a magyarság...

Amúgy is azt hiszem, jobb lenne, ha a Habsburg Intézet éves költségvetését az éhez? gyerekek és feln?ttek megsegítésére fordítanák. Sajnos több százezren vannak ma Magyarországon.

Már nem tudhatjuk, mi történt volna, ha 1849-ben nem bukik el a szabadságharc. Persze sok mindent nem tudunk. Azon gondolkodom, micsoda gazdag ország lehetnénk, ha minden úgy történik, ahogyan 1989-ben az a tengernyi MDF-szavazó elképzelte. Ha a sok megtévesztett, az antikommunizmus meghirdetésében bízó SZDSZ-es szavazó álma valóra vált volna, ha az ?ket „megvezet?” ávósgyerekek nem gyakorolhatnak ekkora befolyást a politikára, ha a parasztságról gondoskodó kiscgazdák valóban gondoskodnak a parasztságról. Akkor most nem aranyárban vennénk a cukrot.

Itt mindig félrecsúszott valami, és soha nem akadt, aki felelne ezért. 1945 után a nyilasokból kommunistákat verbuváltak, mostanában az egykori kommunisták megpróbálják elhitetni velünk (persze idejében átevezve a jobb partra), hogy senki sem tudta, mennyi szt-tiszt van még mindig a helyén... Most hét embert eltávolítottak a közéletb?l, mert kiderült a múltjuk. Nem féltém ?ket, jól kiépített kapcsolatrendszerük által életük hátralév? része is kellemesen telik majd, és még csak lelkiismeret-furdalásuk sincs, pedig nem csak ellenszolgáltatást kaptak, hanem egy b?nös eszme szolgálatában álltak.

Életem egyik legnagyobb tragédiája (politikai), hogy mindig nyitott szemmel jártam-keltem, és túl sok embert ismerek. Fájdalom, de kimondom: a magyar emberek egy részének gerincét id?nként összehajtották. Heller Ágnes megvetem, de többedmagával, mert szolgálk?eket „csináltak” a magyar emberek nagy részéb?l, anélkül, hogy az egyszer? földi halandók erre önmaguktól rájöhettek volna. Mindig reménykedtünk, hogy jobb lesz, és mindig el is hittük. A végén már annyira elhittük, hogy azoknak a jelent?s része, akik hitegettek bennünket, gazdag ember lett. A parlamenti képvisel?k nem kis része igencsak megvagyonosodott 1990 óta. Volt, aki aludni járt a parlamentbe, volt aki újságot olvasni, volt aki csak azért, hogy eltöltse az idejét, és felvegye a pluszjuttatást egy valamilyen bizottságban betöltött posztjáért.

A tízmillió magyarból sikerült meggazdagodniuk. Álomvilágban élünk, mert azt hittük, hogy 1990 után csak jobb jöhet. 1994-ben már tudtuk, nincs itt semmiféle változás, nem köszöntött ránk a jólét. Ma pedig – nem gy?z?m elégszer hangsúlyozni – éhez?k százezrei reménykednek a változásban. Míg a többi volt szocialista országban leszámoltak a múlt b?neivel, és elszámoltatták az állami vagyon elherdálóit, nálunk még csak kísérletet sem tettek

erre ez idáig, holott pontosan tudható volt, hogy „a lopott holmi visszajár”, de a tolvajokat nem akarták megkeresni. Az Antall-kormánynak – utalva az 1947-es párizsi békeszerződésre – vissza kellett volna adnia mindent jogos tulajdonosának. Helyette azonban megették az országot kárpótlási jegyekkel, amelyek már forgalomba kerülésükkor értéküket veszítették, ha csak nem kerültek mindjárt a spekulánsok kezébe. Most megint csak visszautalok Heller Ágnesre, miszerint szolgáljunk vagyunk. Kit szolgált annak idején az Antall-kormány? Keletet vagy Nyugatot, vagy mindkettőt? De mivel nem volt igazságtétel, ezért joggal feltételezhetnénk, hogy egyfajta túlélési, sőt meggazdagodási lehetőséget biztosítottak a múlt gaztevőinek, és tisztelet a kivételnek, sokan cinkosságot is vállaltak velük. 2002 után lenyeltünk újabb nyolc évet, közben tönkrement egy ország, honfitársaink ezrei veszítették el munkahelyüket, de van Habsburg Intézet. Kik a felelősök ezért?

Pontosan tudjuk a neveket. Az igazságszolgáltatás malmai lassan fordulnak, de remélhetőleg a kirablók elnyerik büntetésüket, de abból, hogy hűen a demokráciához, ítéletek születnek majd, a rabolt milliárdok nem kerülnek vissza az állam kasszájába. Eltelt húsz, reményt keltő év 1990-től, mára azonban csak a reménytelenség maradt. És most újakezdehetjük mindazt, amire évtizedek óta várunk. De most van még egy nagyon fontos feladatunk, nekünk, magyaroknak. A vagyonrablás tettesének elítélése. Ez csak akkor érhet bármit, ha az eltulajdonított vagyont is visszaszerezzük. Teljes vagyonelkobzásra ítél egy ország minden olyan állampolgárt, aki a közvagyonát elrabolta. Mert Magyarországon nem lehetnek éhező gyermekek és felnőttek!
Vámos György, magyarhirlap.hu

Ajánló